

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư ngày 04/05/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 874 “LÀM HÀNG GIẢ LẠI SỢ NHÂN QUẢ”

Có người nghĩ cách làm hàng giả để có lời nhiều, nhưng họ lại sợ nhân quả. Đây là điều rất mâu thuẫn. Trong “Kinh Kim Cang”, Phật nói: **“Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”**. Những gì có hình tướng đều là giả, tất cả các pháp đều như mộng, huyễn, như sấm chớp, bọt nước. Vậy mà người thế gian còn làm hàng giả, hàng nhái để trục lợi! Những người biết tu, người học Phật mới sợ nhân quả. Người thế gian thì không sợ nhân quả. Họ mạo nhận, mạo danh. Họ nói ra nhưng không dám nhận là mình nói, hoặc họ nói ra rồi gán cho người khác, cho đó là lời nói của một vị nào khác. Việc này đang làm nhức nhối cộng đồng xã hội. Người học Phật chúng ta phải hiểu điều này!

Hòa Thượng nói: **“Họ làm hàng giả, hàng nhái rồi sợ trách nhiệm nhân quả. Nhân quả thì chắc chắn họ phải gánh lấy, đối với pháp luật thế gian thì họ không thể che giấu được lâu dài”**. Phật nói: **Tâm thanh tịnh của chúng ta chân thật, không một chút giả dối**. Chúng ta làm việc không thật thì không thể trở về được với chân tâm thanh tịnh của chính mình.

Hòa Thượng nói đến câu chuyện có một người làm hóa mỹ phẩm, vì muốn lợi nhuận cao nên lấy nhãn hiệu của nước ngoài, quảng cáo rằng sản phẩm của họ có nguyên liệu nhập khẩu, được sản xuất trong nước nhưng thật ra nguyên liệu cũng là trong nước. Họ làm hàng giả, hàng nhái để bán ra được lợi nhuận cao. Sau khi quy y Phật, ông ấy tự biết mình đã làm không đúng pháp, sâu sắc lo sợ phải gánh lấy trách nhiệm nhân quả. Ông ấy lo lắng vì nếu không bán ra thì không có thu nhập, nếu bán ra thì phải chịu trách nhiệm nhân quả. Ông ấy xin Hòa Thượng khai thị để có pháp bổ cứu. Hòa Thượng nói: **“Ông cứ nói thật với họ rằng sản phẩm có nguyên liệu trong nước, được sản xuất gia công trong nước. Nếu sản phẩm tốt thì dần dần họ sẽ biết đến, họ dùng nhiều, sản phẩm sẽ trở nên nổi tiếng. Chúng ta phải nói lời thành thật, vạn nhất không nên vì một chút lợi nhỏ mà lừa gạt người khác. Vậy thì không tốt!”**.

Có một Phật tử nói: **“Tôi buôn bán thì không thể không nói dối, vậy thì phải làm thế nào?”**. Người kia trả lời: **“Nói dối không sao! Buôn bán thì phải nói dối, đây là phương tiện để mưu sinh”**. Tôi nói với họ: **“Nói dối quen miệng rồi chứ làm gì có chuyện không thể nói thật được!!”**

Phật dạy chúng ta: **Người học Phật phải sống trong tinh thần Bát Chánh Đạo: Chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mệnh, chánh tinh tấn, chánh niệm, chánh định**. Tất cả mọi suy nghĩ, việc làm, khởi tâm động niệm của chúng ta phải đúng với giáo huấn của Phật, đúng với

lời dạy của Thánh Hiền, đúng với tâm của mình, không được làm sai. Nhiều người dùng kỹ xảo. Dùng kỹ xảo thì không thật, là sai rồi! Người thế gian vì một chút lợi nhỏ mà làm nhiều việc sai trái, gây hại cho người. Thậm chí người đã học Phật nhiều năm rồi mà vẫn làm ra những việc lừa người hại người để làm lợi cho mình.

Chúng ta biết: “**Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định**”. Một bữa ăn, một hùm nước đều đã định sẵn trong số mạng của chúng ta. Chúng ta gian dối thì cũng không thể có được nhiều hơn. Chúng ta làm chân thật, làm đúng với tâm của mình thì trong vận mạng của mình có bao nhiêu vẫn sẽ đến bấy nhiêu. Mấy người thấu hiểu được điều này! Người xưa nói: “**Trong mạng có, nhất định có. Trong mạng không, nhất định không**”. Trong mạng không có nhưng họ cưỡng cầu để có thì cái có đó sẽ dẫn đến tai ương, họa hoạn, khổ nạn.

Hòa Thượng nói: “**Bạn phải thành thật, lão thật, trung thực mà làm! Người ta thấy sản phẩm của bạn tốt thì bạn buôn bán càng lúc càng hưng vượng. Sản phẩm bạn làm ra không cần lấy tên nhãn hiệu nước ngoài. Việc này không cần thiết!**”.

Chúng ta thấy người Việt Nam mở trường học lấy tên quốc tế. Tại sao chúng ta không lấy tên của những vị anh hùng dân tộc, lấy tên của những tấm gương đức hạnh để nhắc nhở thế hệ sau? Hòa Thượng dạy chúng ta lấy tên của mình để đặt tên cho sản phẩm do mình làm ra chứ không mượn danh, không giả danh giả tướng. Người xưa nói: “*Ta vẫn là ta từ xưa nào, từ thời xưa ấy đến ngày sau*”, phải là chính mình chứ đừng giả danh, mượn danh.

Ngài Lục Tô Huệ Năng nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”, Thích Ca Mâu Ni Phật dạy: “**Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành**”. Năng lực thành Phật còn có thể làm được, vậy thì những việc nhỏ khác có gì khó đâu! Khi có những người nói lời khen tặng, tán tụng người khác thì tôi nói: “*Đừng chỉ ngồi đó để khen tặng, tán tụng người khác mà chính mình hãy tự nỗ lực làm!*”. Năng lực thành Phật mà chúng ta còn có! Nếu chúng ta cứ cho mình là thấp hèn, yếu kém, không đủ năng lực thì chúng ta sẽ mãi mãi thấp hèn, yếu kém, không đủ năng lực.

Hòa Thượng nói: “**Bạn ngồi đó nghĩ rằng “tôi bệnh rồi! tôi sắp chết rồi!” vậy thì bệnh sẽ nặng hơn và thời gian chết sẽ nhanh hơn**”. Trước đây có người hỏi tôi: “*Thầy lúc này có khỏe không?*”. Tôi nói: “*Lúc này tôi không rảnh để bệnh, khi nào rảnh thì tôi sẽ bệnh*”. Ý của tôi là tôi không có thời gian để nghĩ đến bệnh. Nếu chúng ta rảnh quá, cứ ngồi nghĩ “*mình bị bệnh, mình sức yếu không làm được việc gì*” thì chúng ta vĩnh viễn không làm được việc gì.

Trước đây, xuất phát điểm của tôi thua tất cả mọi người. Người xưa nói: “**Bỉ ký trượng phu ngã diệc nhĩ**”, có nghĩa là “**người là trượng phu, ta cũng là trượng phu**”. Đây không phải là trêu cao để cố gắng chứng tỏ mình mà đây là sự vươn lên, không ngừng nỗ lực, không ngừng phấn đấu để hoàn thiện

mình, phục vụ chúng sanh. Người cố gắng chứng tỏ bản thân khác với người nỗ lực vươn lên để hoàn thiện chính mình, để phục vụ người khác.

Anh thợ chính thấy mấy ngày nay tôi làm việc rất tích cực, anh ấy nói: “*Sao con thấy Thầy làm không biết mệt mỏi!*”. Tôi làm với tâm chí công vô tư, không tính giờ để nhận tiền lương nên trong tâm không thấy mệt. Người ta làm nhưng luôn cảm thấy mệt vì vừa làm vừa tính giờ để nhận tiền lương. Đành rằng thân thể mệt mỏi, đến chiều thì các khớp tay, khớp chân của tôi mỏi nhừ nhưng ý chí, tinh thần của tôi vẫn không hề khác. Cho nên chúng ta phải hoàn thiện chính mình, làm việc với tâm phục vụ mọi người, phục vụ chúng sanh, một chút cực khổ cũng không sao!

Hôm qua tôi đọc bài báo nói về một người 60 tuổi lên Yên Tử hái thuốc bị rớt xuống vực, sau 7 ngày mới được cứu thoát. Trong 7 ngày đó, người ấy ăn củ rừng, ăn rễ cây, khi uống nước thì bới lá cây tìm những chai nước thừa người ta ném xuống vực. Người ấy may mắn nhặt được một chai nước chanh muối đã quá hạn 2 - 3 năm để uống. Có bao giờ chúng ta nghĩ rằng mình ăn rễ cây mà vẫn có thể sống được không? Vậy mà họ vẫn sống được! Năng lực của con người là vô hạn.

Trong khi người khác làm được, thậm chí làm rất tốt nhưng chúng ta không làm được vì chúng ta lười biếng, nhếch nhác, tự cho phép mình như vậy. Chúng ta ngủ đến 4 rưỡi sáng mà còn chưa tỉnh dậy nổi, chẳng qua là chúng ta tự cho phép mình làm như vậy.

Một cô học trò của tôi đang sống ở nước ngoài, cô ấy đang cố gắng học để có thêm bằng Tiến sĩ về giáo dục. Trong kỳ thi trắc nghiệm đầu tiên, cô phải đọc và ghi nhớ 1000 trang sách trong khi cô còn phải lo cho các con nhỏ và làm rất nhiều việc vì chúng sanh. Tôi nói: “*Nếu con muốn triển khai giáo dục văn hóa truyền thống ở xứ người thì con phải có bằng Tiến sĩ! Khi đó con là người mở trường, còn Thầy thì chỉ đi dạy thôi!*”. Cô coi đó là sứ mạng của mình. Một ngày cô chỉ ngủ khoảng 4 tiếng. Thời gian còn lại trong ngày, cô tích cực học tập, chăm sóc gia đình, dạy học và làm mọi việc lợi ích chúng sanh. Cô làm được như vậy vì nhìn thấy trách nhiệm của mình đối với thế hệ, đặt việc của chúng sanh lớn hơn việc của mình. Nếu chúng ta coi việc của mình lớn hơn việc của chúng sanh thì chúng ta vừa làm được một chút đã thấy quá khổ, quá gian nan, không thể chịu nổi.

Mấy ngày nay, tôi lao động nên hề nằm xuống thì mình mẩy mỗi nhừ. Nhưng đến hơn 3h sáng, tôi thức dậy và rất tỉnh táo bởi vì tôi đã định đặt đó không phải là thời gian để ngủ nữa mà đó là thời gian tôi phải thức dậy để làm việc, đọc bài, đọc tin tức, trả lời những câu hỏi cần thiết, lạy Phật và rèn luyện thân thể.

Chúng ta học lịch sử về Nhà tù Côn Đảo để học tập tinh thần của những chiến sĩ cách mạng ở Côn Đảo. Có một tử tù ngày nào cũng nỗ lực học tập. Ông ấy nói một câu khiến tôi chấn động: “*Dù ngày mai chết thì hôm nay vẫn phải học, nếu chết thì cũng là một người chết có văn hóa*”. Giả như lúc nhỏ tôi được nghe câu nói này! Đây là một câu nói rất đơn giản nhưng đã đánh thức lòng người.

Điều tệ hại nhất là chúng ta cho rằng: *“Tôi chỉ biết thế thôi! Tôi chỉ làm được thế thôi”*. Vậy thì chúng ta không thể nào tiến bộ được! Khoa học đã chứng minh rằng một thiên tài cũng chưa dùng hết 20% khả năng của não bộ, còn hơn 80% khả năng của não bộ chưa được con người dùng đến. Năng lực của con người là vô biên. Muốn năng lực vô biên phát khởi thì chúng ta phải phát tâm vì chúng sanh phục vụ. Người ta làm được vì họ đặt lợi ích của chúng sanh, đặt lợi ích của tha nhân lên trên hết, không có lợi ích cho chính mình. Chúng ta không làm được vì tâm của chúng ta chỉ vì đến bản thân mình. Có những chuyện chúng ta nghĩ rằng không thể nào làm được nhưng ngay thực tại, nhiều người đã làm được. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình quá bận rộn, mình không còn một chút thời gian nào. Nhưng người xưa nói: *“Mãn lý thâm nhân”*. Trong thời gian bận rộn nhất, chúng ta vẫn có thể dành ra một chút thời gian để làm một việc gì đó. Thật ra chúng ta không sống thật với mình, chúng ta đã quen với sự giả dối. Tất cả đều do sự lừa dối, nhếch nhác, chênh mảng ngự trị trong mỗi chúng ta. Khi chúng ta vượt qua được những điều này thì năng lực của chúng ta sẽ vượt trội.

Khi Hòa Thượng Tịnh Không còn trẻ, Hòa Thượng đến hỏi Chương Gia Đại Sư làm thế nào để bước vào thâm nhập Phật pháp cao sâu nhiệm màu. Ngài Chương Gia Đại Sư tĩnh lặng một lúc lâu rồi nói: *“Bố thí”*. Hòa Thượng nói: *“Con không có đủ cơm để ăn thì làm thế nào để bố thí?”*. Chương Gia Đại Sư nói: *“Bắt đầu từ một đồng được không?”*. Hòa Thượng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: *“Một đồng thì con có thể làm được”*. Chương Gia Đại Sư nói: *“Vậy thì ông hãy bắt đầu từ một đồng”*. Hòa Thượng đã bố thí bắt đầu từ một đồng, vậy mà khắp nơi trên thế giới đều nhận được ân đức của Ngài.

Thay vì ăn đồ ngon thì chúng ta ăn đồ bớt ngon một chút, chỉ cần ăn no là được. Thay vì ngủ một ngày 6 tiếng thì chúng ta chỉ ngủ 5 tiếng thôi. Vậy thì chúng ta sẽ có thêm tiền, sẽ có thêm thời gian để tu bố thí. Trước đây, khi làm việc gì chưa xong thì tôi thường làm miệt mài, thường xuyên thức thâu đêm suốt sáng. Khi dịch đĩa Hòa Thượng, tôi thấy hay quá nên đã cố gắng làm từ sáng đến chiều để hoàn thành bản dịch. Sau đó tôi gọi một anh đến xử lý luôn những công đoạn tiếp theo, thu âm, lồng tiếng rồi up lên trang tinhkhongphapngu.net. Đến khoảng 9 - 10 giờ tối là công việc hoàn tất. Đó là tôi không nghĩ đến mình, vì thấy đĩa hay quá, lợi ích quá nên phải mau mau hoàn thành để giúp mọi người sớm được nghe pháp. Chúng ta làm bằng sự thật tâm của mình thì sẽ làm ra được kết quả thật.

Tổ Ân Quang đã dạy: *“Một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích”*. Tổ Ân Quang nói *“10 phần thành kính”* là con số tròn đầy, viên mãn rồi. Thầy Định Hoàng nhân mạnh thêm: *“Bạn phát ra 100 phần tâm thành kính thì được 100 phần lợi ích, 1000 phần tâm thành kính thì được 1000 phần lợi ích, 1 triệu phần tâm thành kính thì bạn sẽ có một triệu phần lợi ích”*. *“Thành kính”* ở đây là thật tâm, thật làm.

Hòa thượng nói: *“Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng”*. **Tất cả những gì có hình tướng đều là hư vọng, vậy mà bạn muốn lấy giả danh, giả tướng để làm thương hiệu, bề ngoài cho chính mình. Đặc**

biệt là đồng tu học Phật nhất định không dùng cái giả mà phải dùng cái thật, vậy thì mới tốt được! Hà tất phải dùng giả danh, giả tướng! Vì sao không dùng cái thật của chính mình?”.

Ý của Hòa Thượng dạy chúng ta trong tất cả đối nhân xử thế tiếp vật đều phải thật làm, đều phải xuất phát từ tâm chân thành, không làm một cách giả dối, không làm cho dễ coi. Người thật tâm làm thì tự nhiên thông suốt mọi thứ, có thể thấy rõ mọi thứ. Học trò nói với tôi: “*Tại sao cái gì Thầy cũng thấy ra mà chúng con không thấy?*”. Tôi nói: “*Tâm tự tự lợi, lười biếng, néch nhác thì không thể thấy được!*”.

Hòa thượng nói: “***Có nhiều người tu hành nhưng toàn dùng đồ hiệu, đồng hồ, túi xách, quần áo đều phải dùng thương hiệu nổi tiếng. Người học Phật chúng ta không cần thiết như vậy! Cái thật là ở chính nội tâm chúng ta, những thứ đó chỉ là giả. Có người rất giàu có, rất nổi tiếng, có những công trình nổi tiếng, có thu nhập rất cao nhưng họ chỉ đeo đồng hồ 3 đô la, thời gian vẫn rất chuẩn xác***”.

Tôi hết sức cảm động khi Ngài nói: “***Người tu hành nên cúng dường đại chúng tất cả mọi tài vật mình có được. Chúng ta đừng bao giờ tích chứa tài vật, tích tài tán đạo***”. Ý Hòa Thượng nói đến người xuất gia, không phải là nói đến người tại gia. “***Tích tài tán đạo***”, tích chứa tài vật thì mất hết đạo tâm. Nếu chúng ta luôn nghĩ đến được mất, hơn thua, lời lẽ thì không thể có trí tuệ để nhìn thấu suốt mọi sự, mọi vật. Bài hôm nay có nhiều đoạn tôi không dám dịch vì Hòa Thượng nói nhiều đến người tu hành. Đời sống của Hòa Thượng Tịnh Không rất đơn giản. Đời sống của Ngài Lý Bình Nam cũng vô cùng đơn giản.

Tôi cảm nhận rất sâu sắc câu: “***Nhân đáo vô cầu, phẩm tự cao***”. Khi con người đạt đến chỗ không mong cầu, không mong cầu lợi lộc, vật chất cho bản thân thì nhân cách, giá trị, đạo đức của họ sẽ nâng cao đến vô cùng. Nhân cách, giá trị, đạo đức của chúng ta không được nâng cao vì chúng ta có tâm mong cầu. Chúng ta làm việc lợi ích cho chúng sanh thì cứ dùng hết sức của mình là được, tâm không mong cầu. Nếu chúng ta mong cầu, chúng ta dùng đủ thủ đoạn, vậy thì là giả rồi! Việc tốt cũng tốt, việc chưa tốt cũng tốt! Khi chúng ta đã dùng hết tâm chân thành của mình để làm mà việc chưa tốt thì đó là chúng sanh chưa có phước. Nếu chúng ta cưỡng cầu phải tốt thì chúng ta sai rồi.

Chúng ta học Phật, chúng ta phải tiếp nhận giáo huấn chân thật của Phật Bồ Tát thì mới có thể trải qua đời sống hạnh phúc, tự tại, không bị ràng buộc, không bị phiền não. Tệ hại nhất là khi năng lực chúng ta không đủ, chúng ta không chuyên tâm làm nhưng vẫn cố làm ra vẻ để cho người khác nhìn thấy. Hòa Thượng nói: “***Bạn giấu được ai? Bạn chỉ giấu được người tâm ý qua loa, chứ bạn không thể giấu được những người có một chút tâm thanh tịnh, bạn càng không thể giấu được Phật Bồ Tát***”.

Học Phật chính là học để có được tâm của Phật, rồi học được cách dụng tâm của Phật. Chúng ta học Phật thì trong đối nhân xử thế tiếp vật đều phải là thật. Nhiều người học Phật nhưng khổ đau, phiền não vẫn rầy đây, không thoát ra được, thậm chí họ còn bỏ học Phật. Chúng ta cứ đặt lợi ích tha nhân lên trên hết thì tự khắc sẽ làm được.

Ngày xưa, khi Sư Bà gọi điện mời tôi dạy học thì tay tôi cầm điện thoại nghe mà tự nhiên hai chân run lên. Đó là sự yếu hèn khiến cho mình như vậy. Khi đó tôi không có năng lực nhưng trong tôi khởi lên suy nghĩ: “*Tại sao mình không thử! Mình phải cố lên, phải có nơi gian khổ để rèn luyện thì mình mới khá hơn được!*”. Cuối cùng tôi đã vượt qua được khó khăn. Chúng ta phải làm những việc khó hơn năng lực, tài năng của mình để từ đó nâng cao năng lực, tài năng của mình. Điều quan trọng là chúng ta phải làm với tâm vì lợi ích cho chúng sanh! Nếu chúng ta dùng tâm trèo cao danh vọng thì không được, dùng tâm “*tự tư tự lợi*” thì càng cố càng mệt!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!